

Sygn. akt IV Ka 225/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski

Sędziowie SA Stanisław Tomasiak

SO Tadeusz Węglarek (spr.)

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2014 roku

sprawy **T. Ł.**

oskarżonego z art. 218 § 3 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 198/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 kpk, art.634 kpk w zw. z art.624§1 kpk i art.10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu T. Ł., uznaje go winnym tego, że: w okresie od dnia 28 marca 2012 roku do dnia 30 stycznia 2014 roku w P. wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, jako Prezes (...) Sp. z o.o.w P., będąc zobowiązany orzeczeniami Sądu Pracy do wypłaty wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń ze stosunku pracy obowiązku tego nie wykonał wobec niżej wymienionych pracowników:

- J. K. (1) – nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 14 sierpnia 2012 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV Np 109/12;
- M. J. (1) – nie wykonując wyroku z dnia 30 października 2012 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV P 241/11;
- Ł. M. (1) – nie wykonując wyroku z dnia 5 kwietnia 2013 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV P 373/12;
- K. M. (1) – nie wykonując wyroku z dnia 8 października 2012 roku sygn. akt IV P 234/12;
- C. R. – nie wykonując wyroku z dnia 30 października 2012 roku sygn. akt IV P 340/11;
- J. R. – nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 28 marca 2012 r., wydanego w sprawie sygn. akt IV Np 45/12;
- A. M. (1) – nie wykonując wyroku z dnia 7 września 2012 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV P 226/12;
- S. J. – nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 17 września 2012 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV Np 116/12;

- C. P. (1) – nie wykonując wyroku z dnia 11 stycznia 2013 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV P 262/12;
- J. B. (1) – nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 29 października 2012 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV Np 131/12 i nakazu zapłaty z dnia 23 października 2013 roku, wydanego w sprawie sygn. akt IV Np 130/12,

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art.218§3 kk i na podstawie art.218§3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. wymierza oskarżonemu 500 (pięćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zwalnia oskarżonego z wydatków za postępowanie odwoławcze i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 225 /14

UZASADNIENIE

T. Ł. został oskarżony o to że:

w okresie od listopada 2009 roku do września 2012 roku wP. T.woj. (...)przy ul. (...), wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych uporczywie naruszał prawa pracowników Z. B. (1), J. K. (2), K. S. (1), C. R., J. R., Z. W. (1), M. J. (1), W. M. (1), Ł. M. (1), W. S. (1), R. S. (1), A. M. (1), J. K. (1), K. M. (1), S. J., C. P. (1), J. B. (1)wynikających ze stosunku pracy, będąc zobowiązany orzeczeniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty wynagrodzenia za pracę obowiązku tego nie wykonał czy działał na szkodę w/wym. osób, a mianowicie:

- na szkodę Z. B. (1) wynagrodzenia w wysokości 20000 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 marca 2012 roku, za sygn. akt IV P 219/11;
- na szkodę J. K. (2) wynagrodzenie w kwocie 16000 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 kwietnia 2012 roku, za sygn. akt IV P 217/11
- na szkodę K. S. (1) wynagrodzenia w kwocie 13000 złotych;
- na szkodę C. R. wynagrodzenie w kwocie 11183 złotych na mocy Wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 30 października 2012 roku, za sygn. akt IV P 340/11;
- na szkodę J. R. wynagrodzenie w kwocie 20337 złotych na mocy Nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego - Sąd Pracy w P. Tryb., Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2012 roku, za sygn. akt IV 45/12;
- na szkodę Z. W. (1) wynagrodzenie w kwocie 7500 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia kwietnia 2012 roku, za sygn. akt IV P 262/11;
- na szkodę M. J. (1)wynagrodzenie w kwocie 6307;
- na szkodę W. M. (1) wynagrodzenie w kwocie 15000 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 kwietnia 2012 roku, za sygn. akt IV P 216/11;
- na szkodę Ł. M. (1) wynagrodzenie w kwocie 2800 złotych;

- na szkodę R. S. (1) wynagrodzenie w kwocie 3500 złotych na mocy Postanowię Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z kwietnia 2012 roku, za sygn. akt IV P 51/12;
 - na szkodę A. M. (1) wynagrodzenie w kwocie 53100 złotych na mocy Wyro Zaocznego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 września 2012 roku, za sygn. akt IV P 226/12;
- na szkodę J. K. (1) wynagrodzenie w kwocie 34474,27 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i (...) z dnia 01 października 2012 roku, za sygn. akt IV Np 109/12;
- na szkodę K. M. (1) wynagrodzenie w kwocie 3897 złotych na mocy Wyroku Zaocznego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 08 października 2012 roku, za sygn. akt IV P 234/12;
 - na szkodę S. J. wynagrodzenie w kwocie 35208,32 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2012 roku, za sygn. akt IV Np 116/12;
 - na szkodę C. P. (1) wynagrodzenie w kwocie 41000 złotych na mocy Wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 11 stycznia 2012 roku, za sygn. akt IV P 262/12;
 - na szkodę J. B. (1) wynagrodzenie w kwocie 14939,26 złotych na mocy Postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 listopada 2012 roku, za sygn. akt IV Np 130/12; tj. o czyn z art. 218 § 3 kk

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 roku w sprawie II K 198/13 uznał:

1. oskarżonego T. Ł. w miejsce zarzucanego czynu za winnego tego, że w okresie od 16 marca 2012 r. do 30 stycznia 2014 roku w P. T. wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, jako prezes (...) Sp. z o.o. w P., będąc zobowiązany orzeczeniami Sądu Pracy oraz ugodami zawartymi przed Sądem Pracy, do zapłaty wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń ze stosunku pracy, obowiązku tego nie wykonał, czym działał na szkodę pracowników:

- R. S., nie wykonując ugody z dnia 16 marca 2012 r. w sprawie IV P 51/12,
- Z. B. nie wykonując ugody z dnia 16 marca 2012 r. w sprawie IV P 219/11,
- J. K. nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 14 sierpnia 2012 r., w sprawie IV Np 109/12,
- M. J. nie wykonując wyroku z dnia 30 października 2012 r. w sprawie IV P 241/11,
- W. M. nie wykonując ugody z dnia 11 kwietnia 2012 r. sygn.. IV P 216/11,
- Ł. M. nie wykonując wyroku z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn.. IV P 373/12,
- W. S. nie wykonując ugody z dnia 11 kwietnia 2012 r., sygn.. IV P 218/11,
- J. J. nie wykonując wyroku z dnia 30 października 2012 r., sygn.. IV P 241/11,
- K. M. nie wykonując wyroku z dnia 8 października 2012 r., sygn.. IV P 234/12,
- J. K. nie wykonując ugody z dnia 11 kwietnia 2012 r., sygn.. IV P 217/11,
- C. R. nie wykonując wyroku z dnia 30 października 2012 r., sygn.. IV P 340/11,

- J. R. nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 28 marca 2012 r., sygn.. IV Np. 45/12,
- Z. W. nie wykonując ugody z dnia 11 kwietnia 2012 r., sygn.. IV P 262/11,
- A. M. nie wykonując wyroku z dnia 7 września 2012 r., sygn.. IV P 226/12 J. nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 17 września 2012 r., sygn.. IV Np.

116/12,

- C. P. nie wykonując wyroku z dnia 11 stycznia 2013 r., sygn.. IV P 262/12,

- J. B. nie wykonując nakazu zapłaty z dnia 29 października 2012 r. sygn.. IV Np. 131/12 i nakazu zapłaty z dnia 23 października 2012 r., sygn.. IV 130/12,

- K. S. nie wykonując ugody z dnia 11 kwietnia 2012 r., sygn.. IV P 83/12,

a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycje art. 218 § 3 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 1.000 (jeden tysiąc) złoty tytułem opłaty.

Apelację od powyższego w całości na korzyść oskarżonego wniósł jego obrońca.

Wyrokowi z zarzucił :

1. obrazę prawa materialnego art.218par 3 kk- przez błędną interpretację znamion przestępstwa i zastosowanie a polegające na przyjęciu ,ze niezapłacenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi naruszenie praw pracownika określonych w kodeksie pracy i innych ustawach określających prawa i obowiązki pracodawców wobec pracownika / art.9par.lkp./.
2. obrazę prawa procesowego art. 7kpk zasady oceny dowodów -wszystkich dowodów zebranych w sprawie i wyciągnięcie błędnych wniosków co do winy/art. 1 par3kk/ i sprawstwa oskarżonego. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie w jakim kwestionuje ona ustalenia sądu I instancji w kwestii winy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań zaznaczyć należy, iż w myśl zasady swobodnej oceny dowodów, organ procesowy ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego przekonania, nieskrępowanego regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów, jak przyjęta została przez polski model postępowania karnego nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd meriti powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych.

Sąd przy ustaleniach faktycznych związany jest:

- a) całokształtem przeprowadzonego postępowania dowodowego;
- b) zasadami prawidłowego (logicznego) rozumowania;
- c) wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji (zobacz szerzej: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 90-94; S. Waltos, Proces karny – zarys systemu, wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255-259). Warto także nadmienić, iż jak wynika z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wówczas, gdy spełnione są kumulatywne następujące przesłanki:

1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2§2 kpk);
2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk);
3. jest wyczerpująco i logicznie z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ugruntowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1 pkt 1 kpk) – zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990r. OSNKW, 1991r. z/ 7-9 poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998r., Prok. I Pr. 1999r., nr 2, poz. 6.

Dokładna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi nieodparcie do wniosku, iż sąd meriti w sposób bardzo dokładny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlaczego, kierując się przy tym zasadami omówionymi powyżej. Skutkować to zatem musi przyjęciem, iż taki tok rozumowania sądu rejonowego zasługiwać musi na pełną ochronę przewidzianą przez treść art. 7 kpk. Z uwagi na to, iż argumentacja ta znajduje pełną akceptację ze strony sądu odwoławczego za zbyteczne należy uznać ponowne jej przytaczanie w treści niniejszego uzasadnienia. W tym stanie rzeczy za wystarczające należy bezpośrednio odnieść się do zarzutów apelacyjnych zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym.

Rolą obrony jest szerzenie wątpliwości mających skutkować wnikliwszą analizą materiału dowodowego i doprowadzenie do jak najpełniejszego wyeliminowania występujących w nim niezgodności. W razie braku możliwości ich usunięcia, zgodnie z zasadą *in dubio pro reo* oraz domniemaniem niewinności oskarżonego wynikiem działania obrony będzie rozstrzygnięcie nieusuniętych sprzeczności na korzyść oskarżonego. W przedmiotowej sprawie jednakże takich sprzeczności nie ma.

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutu ujętego w pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego odnotować należy, iż wbrew sugestiom płynącym z pismemnego środka odwoławczego, sąd I instancji procedując w sprawie oskarżonego nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, ani też obraży przepisów postępowania. Podnoszone przez obrońcę oskarżonego zarzuty w ocenie sądu odwoławczego należy w kontekście zgromadzonego materiału i zaprezentowanej przez sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku jego oceną, jako typowo polemiczne, zwłaszcza iż autor apelacji nie dostarcza żadnych nowych i zarazem racjonalnych argumentów, wcześniej nieznanymi, ewentualnie niedostrzeżonymi przez sąd meriti, istotnych z punktu widzenia obrony oskarżonego.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że spółka (...) miała trudności finansowe związane z problemami niewypłacalności francuskich kontrahentów. Słusznie ustalił sąd meriti, że mimo braku płynności kontrahenta oskarżony nadal współpracował z firmą i wykonywał roboty na terenie Francji, jak również w okresie tym stopniowo zaczął zalegać z bieżącymi wynagrodzeniami pracowników. Okolicznościom tym oskarżony nie zaprzeczał i znajdując one potwierdzenie w zeznaniach świadków, które słusznie sąd meriti uznał za wiarygodne. Oskarżony winien zaniechać działań które powodowały by zwiększenie ryzyka gospodarczego. Sąd odwoławczy podziela również rozważania sądu merytorycznego wskazujące na świadomość oskarżonego posiadania wymagalnych zobowiązań i próby zminimalizowania swego majątku, jak również zaniechania oskarżonego dalszych wypłat wynagrodzeń pracownikom, nawet w części, mimo, że konto firmy zostało zasilone przez działania oskarżonego o znaczną kwotę, jednakże kwota ta nie została w żadnym stopniu zarachowana na zobowiązania spółki w zakresie zapłaty wynagrodzeń.

Sąd odwoławczy podziela argumenty sądu I instancji, że w niniejszej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na wystąpienie wyłącznie

przyczyn niezależnych od oskarżonego, które uniemożliwiały wywiązanie się ze zobowiązań, a tym samym, aby można było podzielić wywody skargi apelacyjnej. Bez wątplenia złożony wniosek o ogłoszenie upadłości pozostawiony został z przyczyn formalnych bez rozpoznania.

Trafnie także sąd meriti dowodzi, że oskarżony podjął działania mające na celu zmniejszenie własnego majątku wiedząc, że ponosi osobistą odpowiedzialność za zobowiązania swej spółki w myśl art. 229 ksh. jako prezes spółki / członek zarządu /.

Z tych też względów należało podzielić argumentację sądu meriti, że zachowanie oskarżonego / w odniesieniu do pokrzywdzonych, których prawo do wynagrodzenia za pracę ustalone zostało orzeczeniem sądu/ realizuje znamiona występku z art. 218 § 3 k.k. Albowiem jak wskazano powyżej sąd meriti trafnie wykazał, iż w przypadku oskarżonego nie można stwierdzić, iż niewykonanie przez niego obowiązku wypłaty wynagrodzeń, do czego był zobowiązany wyrokami Sądu Pracy, nastąpiło z przyczyn wyłącznie niezależnych od oskarżonego.

Reasumując stwierdzić należy, iż poza próbą narzucenia prezentowanej przez obrońcę odmiennej niż ta dokonana przez sąd meriti oceny dowodów, apelujący obrońca w żaden sposób nie wykazał, jakie reguły logicznego rozumowania, wiedzy, czy doświadczenia życiowego sąd naruszył. Tym samym nie wykazał w żaden sposób, iż sąd a quo przekroczył granice swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk). Z tych wszystkich względów zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazu przepisów postępowania, które wskazane zostały w apelacji obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.

Natomiast trafny jest zarzut obrazu prawa materialnego ujęty w pkt 1 apelacji.

Na gruncie art. 218 § 3 k.k. czynność sprawcza polega na niewykonaniu wynikającego z orzeczenia sądu obowiązku wypłaty wynagrodzenia lub innego świadczenia ze stosunku pracy (przestępstwo z zaniechania). Niewykonanie obowiązku wypłaty wynagrodzenia lub innego świadczenia ze stosunku pracy, wynikającego z innego niż orzeczenie sądu źródła, nie stanowi realizacji znamion przestępstwa z art. 218 § 3 k.k. (zob. P. Daniluk, Znamiona czynów zabronionych, s. 120).

Czyn zabroniony z art. 218 § 3 k.k. polega na niewypłaceniu wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy wbrew zobowiązaniu wynikającemu z orzeczenia sądu. Może on przybrać wyłącznie postać zaniechania.

Z art. 218 § 3 k.k. wynika wprost, że zobowiązanie sprawcy do wypłaty łączy wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy musi wynikać ać z orzeczenia sądu. Jeżeli zatem zobowiązanie to wynika z innych źródeł (np. umowy, ugody zawartej przed sądem lub komisją pojednawczą), wówczas jego niewykonanie nie realizuje znamion czynu zabronionego stypizowanego w tym przepisie.

Obowiązek zapłaty wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy w określonej wysokości musi zostać stwierdzony **orzeczeniem sądu**; nie jest zatem wystarczający fakt uznania roszczenia przez pracodawcę w ugodzie zawartej przed komisją pojednawczą czy sądem, nawet jeżeli została ona opatrzona przez sąd klauzulą wykonalności. Gwoli ścisłości należy wskazać, że obowiązek spełnienia świadczenia wskazanego w art. 218 § 3 KK nie wynika z orzeczenia sądowego, lecz z regulacji ustawowych lub umownych; w orzeczeniu sądowym dochodzi jedynie do stwierdzenia istnienia takiego obowiązku, podlegającego egzekucji. Tym samym znamiona czynu z art. 218 § 3 kk wypełnia ten, kto nie tylko nie wywiązuje się ze swojego obowiązku wypłaty wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy (co samoistnie stanowi wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 KP), ale ponadto narusza obowiązek wykonania orzeczenia sądu w tym zakresie.

Tak więc wypełnienie znamion czynu z art. 218 § 3 KK wymaga zaistnienia wykonalnego orzeczenia sądu zobowiązującego do wypłaty wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy; orzeczenie to nie musi być prawomocne. Kodeks karny. Część szczególna. Tom I. (Komentarz do artykułów 117–221 red. dr hab. Michał Królikowski, prof. dr hab. Robert Zabłocki rok wydania: 2013 wydawnictwo: C.H.Beck wydanie: 1)

Z uwagi na powyższe więc sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w kierunku wskazanym w treści orzeczenia z uwagi na okoliczność, że zobowiązania pokrzywdzonych wymienionych w sentencji orzeczenia wynikały w części z ugód zawartych przed Sądem Pracy, a nie orzeczeń sądu, co czyniło niemożliwym przypisanie odpowiedzialności oskarżonemu w tym zakresie na podstawie art. 218 § 3 kk. , albowiem w odniesieniu do tej części pokrzywdzonych nie zrealizowane zostały znamiona w/w występku.

Mając na uwadze stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy, charakter działania oskarżonego, jak również dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oraz cele grzywny, sąd odwoławczy po modyfikacji, tj. znacznym okrojeniu przypisanego oskarżonemu czynu wymierzył karę grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych. Złagodzenie w tym zakresie jest wynikiem zawężenia liczby osób pokrzywdzonych przestępczym zachowaniem oskarżonego. Pozostawiał sąd odwoławczy wysokość 1 stawki na poziomie 50 złotych, dzieląc w tym zakresie stanowisko sądu I instancji, uznając przy tym, że wysokość stawki uwzględnia wszystkie okoliczności wskazane w art. 33§ 3 k.k.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający prawu należało utrzymać w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku. Z uwagi na obniżenie wymiaru kary zasadniczej wymierzono jedną, nową opłatę za obie instancje.

Wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym sąd obciążył Skarb Państwa z uwagi na fakt, iż jeden z zarzutów skargi apelacyjnej okazał się zasadny w wyniku czego doszło do znacznego złagodzenia kary sąd odwoławczy uznał, iż względy słuszności przemawiają za zwolnieniem oskarżonego z kosztów procesu w pozostałym zakresie